

Les sortides

Sant Miquel de Falgars

Aquesta excursió va ésser la de menys aflluència de la temporada, només hi havia deu nens. Encara que s'ha de reconèixer que amb aquests deu en varem fer prou i de sobres.

Sortiem el dia vint-i-nou de la plaça de la Coma, el nostre mitjà de transport va ésser l'autobús de línea. Aquí sí que varen fer gresca, la pobre gent que havia en el cotxe va quedar-ne ben contents.

A l'arribar al quartel de Bas, ens varem dirigir cap a Hostalets, on varem dinar. Després començà la pujada cap a Sant Miquel. Tots bufavem inclús n'hi van haver que es perderen. Al cap d'una hora i mitja de camí arribàvem a dalt. Ah! cal dir, que a l'arribada ja n'eren onze els qui venien, l'últim component s'hi va afegir-hi a mitja pujada, i ens va acompanyar tots els dies, era un gos.

Sopàrem i cap a dormir, el dia següent haviem de pujar a Cabrera. Abans de dormir varem poder contemplar Olot i altres pobles, en la foscor emboirats.

Per la nit, com sempre, els nens els hi va costar dormir-se; i també, i per no perdre la costum, al dia següent ningú no es volia llevar.

Després d'esmorzar, agafàrem el menjar i la cantimplora, i ens encaminàrem cap a Cabrera. Pel camí ens varem trobar amb cavalls i vaques que pasturaven. Tinguérem sort, va fer un dia molt maco, a pesar del fred.

A l'arribar a Cabrera varem jugar i més tard dinàrem. Allà hi varem trobar el llibre de visites, que hi signàrem tots. A la tornada, el sol començava a amagar-se i els animals que havíem trobat a l'anada tornaven a le seves qua-

dres. Nosaltres, cansats, també ens dirigíem cap al refugi on dormiríem. Però abans, teníem que anar a buscar aigua per sopar i la llenya per fer el foc. Tothom rundinava; però a muntanya ja se sap, que no es pot tenir tot a l'abast de la mà.

Aquell vespre, al ser l'última nit que passàvem allà, la mainada va decidir fer festa grossa (amb altres paraules, fer cas omís a les nostres indicacions i anar-se'n pel seu compte). Per això vam decidir de fer un foc a fora (varen intentar fer-lo), i pretenien sopar allà. Per la nostra part, els vam dir que els hi faríem "la vaca". Ara sí que l'hem feta bona!. El primer que agafem, ens va dir el que preparaven, el segon s'espantà, i el tercer, es va posar a plorar. Tots contra nosaltres. Però la gana i la fred que feia a fora començà a fer entrar en raó al personal, i poc a poc, un a un anaven entrant. El vespre, per calmar els ànims preparàrem una sessió d'espiritisme, però l'esperit no ens apareixia de cap manera (hi devia d'haver algun que no estava al cas). Cansats de tot el que havia passat en aquell dia, varem anar a dormir. Després sí que no se sentia ni una mosca!.

El dia següent, ens llevàrem aviat, varem netejar, esmorzar i en un moment estigueren a punt per marxar. Dinàrem a baix, al costat del camp de futbol. Després de menjar, un gran partit, que ens va fer pair tot el que portàvem al ventre.

Al tornar, en els cotxes, ja no semblaven els mateixos, tots estaven adormits, tots a punt per nit vella... A DORMIR.

C.P.

Marxa de Primavera

Malgrat el temps que no era gens segur, el dissabte a ben dinat, començarem a fer l'itinerari de la IV marxa de Primavera, amb un total de dotze nois i noies d'edats compreses entre els set i dotze anys.

El motiu d'aquesta sortida, era el donar la possibilitat als nois de fer la marxa amb dues etapes, ja que fer-ho d'una sola, uns 25/30 quilòmetres, per a ells és un xic llarga. A l'hora vàrem aprofitar per fer el segon control situat a Sant Mateu de Montnegre, lloc a on passarem la nit, per cert que a més de control era lloc d'avituallament per els marxaires.

Així doncs varem fer la meitat del recorregut, fins a Sant Mateu, el dissabte a la tarda, i plantarem les tendes just al prat del costat de l'església

A l'endemà varem calcular que si la sortida dels marxaires era a les set del matí de Cassà, els primers arribarien a les vuit, però com que plovia i el temps era fresc i pensant que no hi aniria gaire gent, solament varem preparar una vintena d'entrepans i no tots ens varem aixecar. Quan eren sobre les vuit va arribar el primer i tot seguit li varem preguntar el número de marxaires aproximat, la seva resposta ens va deixar bocabadats —"sobre les dues-centes persones"—. Desseguida varem despertar a tothom i ens organitzarem tot a correuita. Dos a agafar el tiquet del control, dos més a repartir les begudes, els altres a llescar el pa i xucar-lo amb tomate, oli i sal, posar-hi embotit i repartir-lo als marxaires que anaven arribant, varen ésser tres hores de no parar.

Quan anaven passant els últims, començarem a desmuntar les tendes i ens afegirem a l'últim grup d'endarrerits i anaven tancant la marxa fent de marxaires escombres. Fins arribar al passeig.